

[Poul Boeg.]

kunne stille det op på den måde, at af to onder kunne der være grund til at vælge det mindste, og vi har vanskeligt ved at se andet, end at dette, at man dog i første omgang kunne slippe for at udrede beløbet, måtte være en lempelse i forhold til det andet.

Dernæst gjorde finansministeren nogle bemærkninger om dette med ekspropriation, som flere andre og jeg har været inde på. Mit parti har naturligvis på intet tidspunkt været det mindste i tvivl om, at det, som ministeren lagde frem, var velovervejet, og at han havde grunde til at gøre det, og jeg kan da godt se, at der er meget rigtigt i den ulighed, som finansministeren her kom ind på, modsætningen mellem ekspropriationsafståelser og frivillige afståelser. Men det drejede sig vel at mærke — sagt lidt populært — om tilfælde, hvor man var tvunget til at gå frivilligt med, og man skulle vel nok teknisk kunne finde en udvej for at løse det problem, således at disse situationer blev behandlet på en ligeartet måde. Forudsat at man kan det, så er vi altså fortsat af den opfattelse, at der er en urimelighed i overhovedet at have nogen beskatning af ekspropriationserstatninger.

Måtte jeg til sidst med beklagelse sige til hr. Grünbaum, hvad jeg ganske vist også sagde i første runde, at jeg ikke helt forstår det socialdemokratiske standpunkt. Det er højst sandsynligt min egen skyld, men der blev her i anden runde af hr. Grünbaum sagt, at han var 100 pct. uenig i sigtet med denne lovgivning og imod hovedsynspunktet. Det var ordret de ord, der blev benyttet. Jeg ser blot ikke helt, hvordan dette er foreneligt med det standpunkt, der også har været lagt frem, og som jeg også tidligere har henvist til, nemlig at der ikke skulle være tvivl om, at man fra socialdemokratisk side var indstillet på, at der skulle være fuld dækning for inflationen.

Ømann (SF):

Jeg synes, denne debat har været vigtig og oplysende. Der er sket klaring på visse felter. For det første er man blevet klar over, at der er en inflationsstigning på jord og på fast ejendom, som overstiger den løbende pengeforringelse. Det er én ting, og det er meget vigtigt at holde det fast, for

det er naturligvis den stigning, som denne lovgivning må være rettet på. Jeg forstod hr. Grünbaum sådan, at det var også hans opfattelse. Så kan vi holde det fast. Jeg er lige ved at tro, at der er et flertal for at opretholde dette principielle synspunkt.

Dernæst synes jeg, det er slået fast med syvtommersøm — også af et flertal — at det er urimeligt at lægge i mange tilfælde en hård overgangsbeskatning på produktionsmidlerne, på landbrugsejendomme, på industrien, når man samtidig ikke beskatter helt urimelige avancer på alle andre ejendomme, og det er hovedparten af ejendomsomsætningen, nemlig de private enfamilieshuse.

Der er vel ikke noget, der har bidraget mere til parcelhusprisernes og byggegrundprisernes himmelflugt end udsigten til en helt skattefri fortjeneste, til en helt ubeskåret økonomisk sikring. Det er da godt, at nogle folk får det, disse forventninger skal da heller ikke på nogen måde tages fra dem. Men ved salg, var der da noget at sige til, hvis man inddrog noget af det, og ved overgang til at bo i lejlighed, ved arv, var der da noget at sige til, at man ikke lod en sådan gevinst tilfalde arvingerne? Denne skattefrihed — så lidt som de fradragsregler, man har for renter — har slet, slet ikke gavnet parcelhussagen. Dette forhold har ligesom rentefradraget bidraget til, at husene fordyres, og det har sådan set i meget væsentligt omfang bidraget til sammenbruddet af vor boligpolitik.

Jeg vil da gerne spørge finansministeren: lå der i det, han sagde, at hvis man gennemførte en vis mildere beskatning på dette felt for produktionsejendomme, så var det værd at overveje også at indføre en vis mildere beskatning på enfamilieshuse? Jeg var lige ved at forstå, at der var et flertal i dette ting for indførelse af en sådan beskatning; i hvert fald hvis finansministeren og hans parti kommer med, så tror jeg, der er flertal. Centrum-demokraterne udtalte sig positivt, det gjorde de radikale, det har jeg gjort, og det gjorde socialdemokraterne. Det får jeg til et ret betragteligt mandattal.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg ønsker at gentage over for fru Dagmar Andreasen, at beskatter vi og inddrager vi inflationsgevinsterne, så er det klart, at der